

PARAULA I VIDA

Trobar, escoltar i discernir junts

El Sínode de Bisbes que acaba de començar, proposa a tots els membres de l'Església —a través d'una consulta multitudinària— aprofundir en la comunió, la participació i la missió, per «fer camí junts» (que això significa «Sínode»). S'ha obert ara el temps de treball a les diòcesis i a les parròquies, per fer un sondeig universal, que ha d'aportar camins concrets de conversió, «trobant-nos, escoltant-nos i discernint junts» com diu el Papa, per activar una Església més participativa, distinta i oberta a la novetat de Déu, amb docilitat i valentia.

El mateix funcionament eclesial és el que s'aprofundirà, i no només un tema concret com han fet els Sínodes fins ara, «per tal de seguir avançant junts, per escoltar-nos recíprocament i per començar un discerniment del nostre temps, essent solidaris amb les fatigues i els desitjos de la humanitat». Fins i tot serà bo escoltar els qui no creuen o els que se senten lluny de la fe cristiana. «La participació de tots és un compromís eclesial irrenunciable.»

El Papa Francesc, dissabte dia 9 en el seu Discurs d'obertura al Vaticà va dir que el Sínode, al mateix temps que ens ofereix una gran oportunitat per a una conversió pastoral en clau missionera i també ecumènica, no està exempt d'alguns riscos. I n'exposà tres: el formalisme elitista, que es queda en pura façana; l'intel·lectualisme, fascinat per l'abstracció; i finalment, la temptació de l'immobilisme. I l'endemà diumenge dia 10, a l'homilia, aconsellava a tots, tres accions: «trobar», «escoltar» i «discernir» per caminar junts.

Un **trobar**, fer encontre, que exigeix atenció i disponibilitat per trobar-se amb l'altre i deixar-se interpel·lar

per la seva inquietud. Prendre'ns temps per estar amb el Senyor i afavorir la trobada entre nosaltres; donar espai a la pregària, a l'adoració, al que l'Esperit vol dir a l'Església; per deixar-nos interpel·lar per les preguntes dels germans.

També un **escoltar** amb el cor i no només amb les oïdes. Quan escoltem amb el cor, l'altre se sent acollit, no jutjat, lliure per explicar la pròpia experiència de vida i el propi camí espiritual. Per això, cal que l'Església es posi a l'escolta de les preguntes, dels afanys, de les esperances de cada diòcesi, de cada poble i nació. I també a l'escolta del món, dels desafiaments i els canvis que ens posa davant. Cal escoltar sense blindar-se en les pròpies certeses.

I encara, un **discernir** per a no deixar les coses tal com estan. El diàleg, el debat i el camí, no ens deixen com abans, ens canvien. El Sínode no pot ser una «convenció» eclesial, ni una conferència d'estudis, o un congrés polític o un parlament, sinó que ha de ser un esdeveniment de gràcia, un procés de conversió guiat per l'Esperit Sant. Cal alliberar-se de l'immobilisme, del que és mundà i dels models pastorals repetitius, per interrogar-nos sobre què ens vol dir Déu en aquest temps i vers quina direcció ens vol orientar, caminant sempre amb corresponsabilitat, ja que tots compartim «un sol Senyor, una sola fe i un sol baptisme!».

El Papa pregava a l'Esperit Sant en la inauguració del Sínode perquè «ens alliberi de convertir-nos en una Església de museu, bonica però muda, amb molt passat i poc futur».

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Inici de curs al SMI

El Curs 2021-2022 del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya (SMI) fou inaugurat el 5 d'octubre per l'Arquebisbe de Tarragona amb els altres cinc bisbes de les diòcesis que apleguen els seminaristes juntament amb l'equip formatiu del Seminari. Van celebrar solemnement les Vespres presidides per Mons. Joan Planellas, i després van tenir un sopar de germanor a la terrassa del Seminari, per grups. Enguany són 19 els seminaristes provinents de les set diòcesis de la Província Eclesiàstica Tarraconense, que viuen junts al SMI i cursen els seus estudis a les facultats eclesiàstiques de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, preparant-se per a la seva ordenació sacerdotal. Els ja ordenats diaques i els qui es preparen en l'etapa de síntesi vocacional ja no hi viuen comunitàriament sinó que estan a les parròquies de cada diòcesi, i atenen el curs per al ministeri ordenat que té lloc els dilluns, en col·laboració amb la FTC.

Del Seminari d'Urgell hi ha 5 seminaristes: 3 que resideixen al SMI i 2 més que resideixen a Balaguer, i a Encamp i Madrid.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL POSTHUMANISME COM A HORIZÓ (II)

Biotecnologia i ànima

Els posthumanistes creuen que, gràcies a les biotecnologies, no serà necessari travessar el llindar de la mort per accedir a la immortalitat de l'ànima. Si el cos és concebut com una presó per a l'ànima, el que convé, segons ells, és alliberar-lo dels seus límits i reemplaçar-lo per un altre cos més dòcil i més durable. Si el cos humà es regeix per principis mecànics, tesi fonamental del mecanicisme cartesià, es

pot reemplaçar per qualsevol cos mecànic que tingui el mateix funcionament.

Segons els transhumanistes, el que fa l'ésser humà superior a la resta d'animals és una organització més complexa. En el transhumanisme, l'ànima no ve del món de les idees, ni té una participació en el món diví. Es redueix a un flux i procés d'informacions. Segons aquest moviment, aquest núvol d'infor-

mació que és cada ésser humà en el seu interior, pot ser traslladat d'un cos biològic a un cos màquina. De la mateixa manera que es pot transferir la informació d'un artefacte a un altre, també es pot transferir l'esperit de l'home del cos biològic al cos màquina.

Aquesta visió del cos heretada del dualisme antropològic planteja, però, molts interrogants. El cos humà és un lloc d'experiència, de sensacions i d'e-

mocions, és un llenguatge que ens permet articular tota mena d'estats d'ànima, des de l'alegria fins a la tristesa. No és una màquina perfecta que executa ordres. També és molt discutible aquesta reducció de l'aspecte no material de l'ésser humà a una compilació d'informacions calculables i quantificables.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Encontrar, escuchar y discernir juntos

El Sínodo de Obispos que acaba de empezar, propone a todos los miembros de la Iglesia —a través de una consulta multitudinaria— profundizar en la comunión, la participación y la misión, para «hacer camino juntos» (que eso significa «Sínodo»). Se ha abierto ahora el tiempo de trabajo en las diócesis y las parroquias, para hacer un sondeo universal, que debe aportar caminos concretos de conversión, «encontrándonos, escuchándonos y discerniendo juntos», como dice el Papa Francisco, para activar una Iglesia más participativa, distinta y abierta a la novedad de Dios, con docilidad y valentía.

El mismo funcionamiento eclesial es lo que se profundizará, y no sólo un tema concreto como han hecho los Sínodos hasta ahora, «con el fin de seguir avanzando juntos, para escucharnos reciprocamente y para comenzar un discernimiento de nuestro tiempo, siendo solidarios con las fatigas y los deseos de la humanidad». Incluso será bueno escuchar a los que no creen o los que se sienten lejos de la fe cristiana. «La participación de todos es un compromiso eclesial irrenunciable.»

El Papa Francisco, el sábado día 9 en su Discurso de apertura en el Vaticano dijo que el Sínodo, a la vez que nos ofrece una gran oportunidad para una conversión pastoral en clave misionera y también ecuménica, no está exento de algunos riesgos. Y expuso tres: el formalismo elitista, que se queda en pura fachada; el intelectualismo, fascinado por la abstracción; y finalmente, la tentación del inmovilismo. Y al día siguiente domingo día 10, en su homilía, aconsejaba a todos, tres acciones: «encontrar», «escuchar» y «discernir» para caminar juntos.

Un **encontrar** que exige atención y disponibilidad para encontrarse con el otro y dejarse interpelar por su inquietud. Tomarnos tiempo para estar con el Señor y favorecer el encuentro entre nosotros; dar espacio a la oración, a la adoración, a lo que el Espíritu quiere decir a la Iglesia; para dejarnos interpelar por las preguntas de los hermanos.

También un **escuchar** con el corazón y no sólo con los oídos. Cuando escuchamos con el corazón, el otro se siente acogido, no juzgado, libre para explicar la propia experiencia de vida y el propio camino espiritual. Por ello, la Iglesia debe ponerse a la escucha de las preguntas, los afanes, las esperanzas de cada diócesis, de cada pueblo y nación. Y también a la escucha del mundo, de los desafíos y los cambios que nos pone delante. Hay que escuchar sin blindarse en las propias certezas.

Y aún, un **discernir** para no dejar las cosas tal como están. El diálogo, el debate y el camino, no nos dejan como antes, nos cambian. El Sínodo no puede ser una «convención» eclesial, ni una conferencia de estudios, o un congreso político o un parlamento, sino que debe ser un acontecimiento de gracia, un proceso de conversión guiado por el Espíritu Santo. Hay que liberarse del inmovilismo, de lo mundano y de los modelos pastorales repetitivos, para interrogarnos sobre qué nos quiere decir Dios en este tiempo y hacia qué dirección nos quiere orientar, caminando siempre con responsabilidad, ya que todos compartimos «un solo Señor, una sola fe y un solo bautismo».

El Papa oraba al Espíritu Santo en la inauguración del Sínodo para que «nos libere de convertirnos en una Iglesia de museo, hermosa pero muda, con mucho pasado y poco futuro».

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Mons. Vives en la obertura del curs acadèmic de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

L'Ateneu Universitari Sant Pacià va inaugurar el curs acadèmic 2021-2022 amb una lliçó de la Prof. Dra. Maria Garganté (FHEAG) amb el títol «Paisatge espiritual a la Catalunya del barroc: reflexions sobre art i patrimoni», el 5 d'octubre, al Seminari Conciliar de Barcelona. S'hi va fer present l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, juntament amb els altres bisbes de Catalunya.

L'acte amb la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mons. Bernardito Auzà, Nunci apostòlic a Espanya i Andorra. A continuació, a l'Aula Magna es va celebrar la sessió acadèmica, que fou presidida pel Cardenal arquebisbe de Barcelona i Gran Cancellier de l'AUSP, Joan Josep Omella. En la presentació de la Memòria del curs 2020-2021 en format audiovisual, el Dr. Armand Puig i Tàrrach, Rector de l'AUSP, va comunicar que la Congregació per a l'Educació Catòlica accepta l'ensenyament a distància aplicable, amb certes condicions, a tots els centres eclesiàstics que estiguin preparats tècnicament per emetre un senyal via *streaming* i que, per tant, les quatre facultats de l'AUSP —que han adequat aules i departaments—, també al CETEM de Mallorca i a la majoria d'Instituts Superiors de Ciències Religioses que depenen de la FTC, ja poden oferir formació acadèmica en la modalitat online.

El Rector de l'AUSP va anunciar que del 26 al 28 d'octubre tindrà lloc la segona part del Congrés Internacional «Les ferides i les esperances d'un món maltat a la llum de la teologia de l'encarnació», que se centrarà en el tema: «El Déu encarnat com a genera-

dor de canvi en la història humana». Un congrés que «constitueix una resposta feta des de la teologia de l'encarnació, des de l'arrelament en la història del missatge cristià, que proclama la presència concreta de Déu en la història humana».

La lliçó inaugural del curs 2021-2022 fou a càrrec de la Dra. Maria Garganté Llanes, professora de la Facultat Antoni Gaudí (FHEAG), amb el títol: «Paisatge espiritual a la Catalunya del barroc: reflexions sobre art i patrimoni.»

Maria Garganté va reivindicar el llegat de l'època del barroc al nostre país, que «va ser menystingut durant molt temps, en part per la mitificació que es va fer del romànic com a estil artístic vinculat amb el naixement de Catalunya com a nació». En canvi, va considerar que el barroc sempre va associar-se a la decadència política i cultural del país, afirmació que és del tot inexacta.

Lliçó inaugural de la Dra. Maria Garganté Llanes

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Els nens són el futur de la família humana: ens correspon a tots la tasca d'afavorir el seu creixement, la seva salut i la seva serenitat» (12 de juny).

@Pontifex: «El cor de Maria és com una perla d'esplendor incomparable, formada i polida pel pacient acolliment de la voluntat de Déu a través dels misteris de Jesús meditats en l'oració» (12 de juny).

@Pontifex: «La llavor de les nostres bones obres pot semblar poca cosa; mes tot el que és bo pertany a Déu i, per tant, humil i lentament, dona fruit. El bé creix sempre de manera humil, amagat, sovint invisible» (13 de juny).

@Pontifex: «Que evangèlic seria si poguéssim dir amb tota veritat: també nosaltres som pobres, perquè només així aconseguirem reconèixer-los realment i fer-los part de la nostra vida i instruments de salvació» (14 de juny).

Els missioners de la diòcesi d'Urgell, un gest obert i generós als altres

Els missioners o missioneres, i missioneres cooperants de la diòcesi fan la seva tasca de suport i evangelització a Senegal, Mèxic, Àustria, Paraguai, Bolívia, Perú, Congo i Argentina. Dotze homes i dones que treballen al costat de la formació de les dones, dels col·lectius més vulnerables de la comunitat, portant-los ajut escolar, sanitari, espiritual, confort en moments difícils de les comunitats. La seva cooperació personal és la manera de col·laborar amb la missió. Avui els recordem perquè celebrem justament el diumenge del Domund (Diumenge Mundial de les Missions), el dia internacional en el qual tota l'Església prega per la causa missionera, i organitza una col·lecta per a sostenir-la.

En el Domund recordem la implicació de tots els cristians en la missió de l'Església. El lema d'aquesta jornada del 2021 és «Explica el que has vist i sentit». Els enviats als Territoris de Missió compten amb els qui participen cada any en el Domund amb el seu donatiu, el seu temps i la seva oració.

Tots els cristians, pel seu baptisme, estan cridats a ser missioners en tots els àmbits de la seva vida. Alguns senten la crida de lliurar la seva vida, fora del seu país d'origen, i sortir a la missió «ad gentes». Per part seva, les Obres Missionals Pontificies tenen el deure d'oferir suport material i espiritual a aquells territoris on l'Església es troba en fase de creixement. Espanya és un dels països amb més missioners: en la base de dades d'OMP, hi ha re-

gistrats 10.629 missioners. D'ells, 7.180 estan en actiu, i 3.449 a Espanya, col·laborant amb l'animació mis-

sionera o a l'espera de nous destins. Els missioners espanyols estan en 135 països. El país amb més missioners espanyols és el Perú (673).

La col·lecta realitzada en el Domund és el pilar indispensable en el sosteniment dels Territoris de Missió. Es tracta d'un esforç conjunt al voltant del món, en el qual cada continent fa la seva aportació a un Fons Universal de Solidaritat. Espanya va contribuir l'any passat amb 11.105.214 €, amb els quals va poder sostenir 940 projectes. Amb aquests diners es manté la vida ordinària dels Territoris de Missió, i s'entomen les necessitats extraordinàries. No es tracta només de fer projectes, sinó de possibilitar que existeixi l'Església en aquests territoris.

Comença a Roma el Sínode dels Bisbes «Per un camí sinodal»

El passat 10 d'octubre, el Sant Pare inicià un camí sinodal de tres anys de duració i articulats en tres fases: la diocesana, que es va iniciar a URGELL el diumenge 17, la continental i la universal, amb consultes i discerniment, que culminarà en una Assemblea l'anteprema 2023 a Roma.

El Papa Francesc va obrir la fase diocesana demanant una participació real de tot el Poble de Déu per a que el Sínode dels Bisbes del 2023 no sigui un «esdeveniment de façana», va dir en el seu discurs d'obertura que «la participació de tots és un compromís irrenunciable».

Per a fer visible aquesta sinodalitat i concretarla, tal com desitja i expressa el Papa, el Sínode se celebrarà en cada Església en particular de cada continent, amb itineraris fets d'escolta, de participació dels fidels, i de consulta. D'aquesta manera, laics, sacerdots, missioners, persones consagrades, bisbes, cardenals... tenen tres anys al davant per viure aquesta sinodalitat i reflexió conjunta.

Aquest itinerari s'anuncia en un document de la Secretaria del Sínode en el que s'expliquen les mo-

El Papa Francesc presideix la Missa d'obertura del Sínode dels Bisbes 2021.

dalitats, i en el que s'incideix en la participació dels organismes intermedis de sinodalitat, els de les Esglésies orientals catòliques, els consells i assem-

bles de les Esglésies i les Conferències Episcopals, amb les seves expressions regionals, nacionals i continentals. Aquesta és la primera vegada que un Sínode comença descentralitzat.

El Sant Pare va demanar en el seu discurs inicial de fer de la inclusió una obligació a l'Església perquè sinó perill que els discursos sobre la comunió es quedin «en intencions pietoses», i va afegir que la participació és una exigència de la fe baptismal enfront d'aquells que podrien considerar el Sínode una simple enquesta o un parlament democràtic.

La seva pregària en aquest inici fou: «Vine Espirit Sant, deslliuran's de convertir-nos en una Església de museu, bella però muda, amb molt passat i poc futur. Que no ens deixem arrossegar pel desencant i ho reduïm tot a discussions estèrils.»

Va instar a la unitat, a la comunió i a la fraternitat: «Tota, sense distincions, i en particular nosaltres els pastors, caminem junts en l'únic Poble de Déu, per a fer experiència d'una Església que rep el do de la unitat i que s'obre a la vez de l'Esperit.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Rm 8,12-17 / Sl 67 / Lc 13,10-17]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sants Llucià i Marcia, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic;

sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dijous [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les cau-

ses difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Divendres [Rm 9,1-5 / Sl 147 / Lc 14,1-6]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dissabte [Rm 11,1.2a.11-12.25-29 / Sl 93 / Lc 14,1.7-11]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Clau-

di, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Dt 6,2-6 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Volfgang, bisbe; santa Lucilla, vg. i mr.

Diumenge XXX de durant l'any (B)

COMENTARI

«Rabuni, feu que hi vegi»

Les paraules d'avui de l'Evangeli són d'alegria: un home cec hi veu i segueix Jesús. Però Jesús subratlla la seva fe: *Ves, la teva fe t'ha salvat*. Tot comença sortint Jesús de Jericó; el cec, quan sent a dir que passa Jesús manifesta la seva fe: *Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi*. Més enllà del significat concret de «Fill de David» les seves paraules mostren la seva fe en Jesús i en la possibilitat de ser curat. Però fixem-nos en la gent: *Tot-hom el renyava per fer-lo callar*. Molesten els seus crits però els qui acompanyen Jesús hi veuen i no es posen en la pell del cec. Són, som, tan egoistes que només pensem en nosaltres, no en els germans necessitats. Però la seva fe es tan gran que *ell cridava encara més*. I Jesús, sí, Jesús s'atura i diu: *Crideu-lo*. I ara sí, tots es fixen en el cec: *Anima't i vine que et crida*. L'actitud de Jesús fa canviar la de la gent. Només queda ja la resposta a la pregunta de Jesús: *Què vols que et faci?* Ens imaginem el cec cridant amb totes les forces: *Rabuni, feu que hi vegi*. I el resultat ja sabem: *A l'instant hi veié*. I es converteix en un seguidor. La seva fe no s'esgota en el miracle; vol seguir-lo i escoltar-lo, vol ser deixeble seu.

En ell es fa realitat el que deia Jeremies: *Crideu d'alegria, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble. Tots hi seran, cecs, coixos... Havien sortit plorant i els faré tornar consolats*. Ens podem imaginar l'enorme alegria del cec, en poder veure-hi. La carta als hebreus recorda que els grans sacerdots com *experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses han de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error*. Si tots nosaltres fóssim conscients de les nostres febleses estaríem més atents a les necessitats dels germans. Per això ens cal la fe del cec Bar-Timeu. Demanem al Senyor que ens obri els ulls per a veure-hi també nosaltres i per a veure les necessitats de les persones que hi al nostre costat, per a no passar de llarg sense fer-los-hi cas i per a ajudar-los en la seva curació i a seguir amb alegria el Crist.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel!

Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo soc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

▶ Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creïem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Éts el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Éts sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,7-9)

Esto dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por la flor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: «¡El Señor ha salvado a su pueblo, ha salvado al resto de Israel!».

Los traeré del país del norte, los reuniré de los confines de la tierra. Entre ellos habrá ciegos y cojos, lo mismo preñadas que paridas: volverá una enorme multitud. Vendrán todos llorando y yo los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por camino llano, sin tropiezos. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito».

▶ Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

Todo sumo sacerdote, escogido de entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, porque también él está sujeto a debilidad. A causa de ella, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor sino el que es llamado por Dios, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino que la recibió de aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy»; o, como dice en otro pasaje: «Tú eres sacerdote para siempre según el rito de Melquisedec».

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, un mendigo ciego, Bartimeo (el hijo de Timeo), estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí». Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo». Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama». Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que te haga?». El ciego le contestó: ««Rabuní», que recobre la vista». Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha salvado». Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.